

фърлило любовъ на него. Тогава ималъ двайсетъ години. Обичали се, сръщали се, дали си дума да се зематъ. И бащитѣ, сирѣчъ, биле съгласни. Става годежъ — добро. Йоргу людѣй за момичето, то не може да се наардва. Остало до свадбата два дни — Йоргу отива въ Трапезундъ, купува прѣмѣни, армагани отъ коприна, най-скъпъ джанфезъ за рокля, харчи. . . Свидатѣ ли се на младъ човѣкъ паритѣ за такова нѣщо? Кога се завървалъ у дома си казали му, че момичето побѣгнало още прѣзъ нощъта. Побѣгнало съ едного другото, единъ день прѣди свадбата!

— А казахте, че се обичали съ Йорга?

— Йорго ми казваше, — нѣма да лъже човѣка?

— Богъ да го прости! (грѣкътъ се прѣкрѣсти) . . .

Припаднало му тамъ на момчето, заливали го съ вода — примрѣлъ! — Заранъта не осъвналъ тамъ. Петдесетъ години веки не е се връщалъ на своя градъ. . . Когато ми разправяше това, какво му е станало и какъ щялъ да полудѣе — сълзи му течехъ. — Побѣлѣлъ бѣше веки, а не можеше да забрави севдата си. . . Пѣкъ какъ бѣ станало, та стори така момичето — не можъ ти казъ, нито той знаеше. . . Опропасти само човѣка! — Пѣврага! нали я казватъ? Жената е дяволска кость. . . Господи помилуй. . .

Грѣкътъ се пакъ закрѣсти.

— Той ми пакъ разправя за тая работа прѣди една недѣля, и боленъ. Лѣгналъ бѣше отъ три мѣсеца — подзе събесѣдникътъ ми — горкиятъ човѣкъ! нѣма кой да го погледне — отъ гладъ щеше да умре, прѣди да го довърши болката, да му непоносвахъ туй-онуй. Искахъ да му продамъ панорамата, да вземемъ нѣкоя пара — не даде да се издума. Отъ нея не искаше да се раздѣли — сѣкашъ жена му бѣше или сестра! . . Току вчера я продадохме да платиме за попа. — Виждъ, господине, забѣлѣжи грѣкътъ внушително: тя го храни, тя го и погребва! Богъ да го прости.

Той млѣкна.